

opusdei.org

Працювати заради любові

Стаття монсеньйора Хав'єра Ечеваррії, Прелата Опус Деї, написана з нагоди сорокової річниці відходу на Небо святого Хосемарії Ескриви де Балаґер (опубліковано у виданні «El Mundo»).

01.07.2015

У новій енцикліці Папа Франциск посилається на перші сторінки Святого Письма: «І сотворив Бог людину..., чоловіком і жінкою сотворив їх... Узяв Господь Бог

чоловіка й осадив його в Едемському саду порати його й доглядати його».[1] Пізніше сотворив Він усіх звірів, «привів їх до чоловіка побачити, як він назве їх».[2] З боку Бога це був акт любові, прояв довіри у стосунку до кожної людини, якій Він доручив розвивати той потенціал, яким він наділив усе творіння.

Кожен із нас є охоронцем і захисником усього творіння. І як нагадує Папа, Бог поставив людину в саду не лише для того, щоб вона піклувалася про те, що вже існує, але й для того, щоб її праця приносила плоди: «Розсудливе втручання людини в усе створене, – стверджує Папа Франциск, – є найкращою формою турботи про світ, адже так ми стаємо інструментами в руках Божих, щоб допомогти активізувати ті сили, які Він заклав у всяку річ».[3]

Якщо людство намагатиметься приймати задум творення, то будь-яке чесне людське заняття може стати інструментом для світового розвитку, вираженням достоїнства людського життя.

Суть полягає в добре виконаній роботі, у бажанні служити іншим з любові до Бога і ближнього. Звичайно, існують й інші причини, наприклад, такі як необхідність утримувати власне життя і забезпечувати сім'ю, палке бажання допомагати тим, хто потребує, бажання досягти досконалості в конкретному занятті тощо. Проте Папа нагадує нам, що мета є набагато вищою: певним чином співпрацювати з Богом у відкупленні цілого світу.

Саме сьогодні ми святкуємо 40 років з дня смерті святого Хосемарії Ескриви де Балаґер, святого священника, засновника

Опус Деї, який сповістив усьому світові євангельську цінність роботи, виконаної з любов'ю. Я свідок того, як святий Хосемарія сам намагався жити тим, що проповідував, аж до кінця свого земного життя.

«Основна перевага людини полягає у здатності любити, і, люблячи, виходити за межі тимчасового і минущого», – писав святий Хосемарія в одній зі своїх книг «Христос проходить поруч». Тому «людина не може обмежитися лише виконанням обов'язків або здійсненням робочого процесу. Праця народжується з любові, виявляє любов і впорядковується любов'ю. Ми пізнаємо Бога не лише через споглядання природи, але також у досвіді нашої власної роботи, нашого зусилля. Таким чином, робота стає молитвою, актом подяки, і так ми знаємо, що Бог

послав нас на землю, що Він нас любить і що ми є спадкоємцями його обітниць».

Робота, залежно від того, на що її спрямовано, може руйнувати або ж надавати людської гідності, оберігати або знищувати природу, наділяти або нехтувати необхідним служінням щодо ближнього.

Цінність достоїнства праці добре розуміє той, хто потерпає від безробіття або переживає важке економічне становище. Саме тому люди, які страждають від безробіття, потребують постійної молитовної підтримки та християнського піклування. Як стверджує Папа Франциск, фінансова допомога бідним або безробітним «має бути тимчасовою мірою в разі крайньої необхідності». Головною ж метою, навпаки, «має стати забезпечення

їх гідним життям, надаючи їм роботу».[4] Таким чином, енцикліка нагадує нам, що відмова від інвестування в людей, щоб отримати більший і негайний прибуток, є найгіршою індустрією для суспільства.[5]

Бенедикт XVI каже про християнина як про «серце, яке вміє бачити». Економічний успіх, без сумніву, є показником роботи. Однак, – не тільки це, адже християнин вкладає душу в роботу, бо так робив Христос, і намагається перетворити своє заняття на служіння іншим, що є славою Творця. Тільки робота, яка розуміється як служіння іншим, робота, що ставить у центр людину, робота, яку виконують з любові до Бога, здатна відкрити горизонти для земного й вічного щастя чоловіків і жінок нашого часу.

[1] БУТ 1, 27; БУТ 2, 15.

[2] БУТ 2, 19.

[3] Laudato si', 124.

[4] Laudato si, 128.

[5] Там само.